

Hakikatin Yankısı

— kul mehmet · 18 Nisan 2025

Hakikatin Yankısı

Gündüzün hengâmesinde sesler birbirine dolanır anlam kaybolur. Ama gece her fısıltıyı kristalize ederdi bir iniltiyi, bir özlemi hatta unutulmuş bir melodiye bile. Çocukluk şarkılarının hüzünlü yankısı ruhun derinliklerinden, yükselen sessiz çığlık baykuşun keskin ötüşü gibi. Hepsi gecenin dokusunda, kendi ritmini, bulur. Gündüzün ağırlıklarını hafifleten, bir yanılsamadır gece. Gözlerin içinde saklanan keder kalbin taşıdığı özlem, gürültünün arasında huzura erdirirdi. Ama gece hiçbir şeyi saklamazdı. İnsan yalnız olduğunu ancak, karanlığın içinde hissederdi tüm maskeler düştüğünde tüm yankılar, kendi gerçeğiyle ortaya çıktığında. Gecenin içinde duygu berraklaşır. Bir özlem bir sızı, hatta adını koyamadığın bir kayboluşu gündüz örtbas ederdi ama gece, onları damıtılmış bir ses olarak geri sunardı. Sessizlik sadece bir boşluk değil bir hakikatin yankısıydı.

Gece Sessizliğin En Derin Yankısıdır

Gündüz seslerin birbirine dolandığı bir karmaşa. Her şey aceleyle geçer, her söz bir gürültünün içinde kaybolur. Ama gece kelimenin özünü açığa çıkarır. Her ses kendi kimliğiyle belirir çocukluk şarkılarının titrek hatırası ruhun, en kuytusundan gelen bir inilti, baykuşun karanlığa işlediği çağrısı gibi. Gündüzün sisinde duyulamayan her şey geceyle bir anlam bulur. Sessizlik bir eksiklik değil gerçeğin, su yüzüne çıkmasıdır. Gündüz duygularımızı saklamayı öğretir bize ama acıyı kalabalığın içine karıştırırız özlemi zamanın akışında unuturuz. Ama gece hiçbir şeyi örtmez. İnsan kendi ruhuyla baş başa kaldığında içindeki ağırlıkları, olduğu gibi görür. Gece, duyguların saflığını hatırlatır.

Gece İnsanın Kendi Yankısını Duymasıdır

Bir özlem gecenin derinliklerinde titreyen bir ışık gibi, belirir. Gündüz hatıraları unutmaya çalışırız ama

gece, onları yeniden çağırır. Bir anıyı bastırmak istesek de sessizliğin içinde yankısı sürer. İnsan ancak karanlıkta kendi gerçeğiyle yüzleşebilir. Gündüz maskelerle yaşamak kolaydır. Kalabalık bir sokakta içimizdeki yalnızlığı inkâr edebiliriz. Gülümsemelerin arasında kaybolabiliriz. Ama gece, insanı tüm yükleriyle yüzleştirir. Çünkü gecenin içinde hiçbir şey saklanamaz. Bir bekleyişin içinde kaybolan saatler gözlerin, karanlığa alıştığı anlar, ruhun özlemlerle titrediği saniyeler... Gece, zamanın en saf hâlidir. Sabah olduğunda her şey unutulur gibi olur. Ama o sessiz saatlerin hatırası zihne kazınır. Sessizlik insanı yok, etmez onu kendi gerçeğiyle yüzleştirir. İşte biz gecenin içinde, kendi yankımızı ararız.

Gece yankısını içinde saklayan bir sessizlik değil duyguların, en keskin yüzüdür. Gündüzün kalabalığında kaybolan sesler geceyle birlikte, özüne döner. İnsan kalabalık içinde yalnızlığını unutabilir gürültünün ortasında, içindeki kırgınlığı bastırabilir. Ama gece kimseye hesap vermeyen bir aynadır, ruhun kendi yüzüyle karşılaştığı bir yer. Gündüzün karmaşasında hatıralar saklanabilir ama karanlık unutulmuş gibi görünen hisleri, yeniden çağırır. Bir sevdanın eksik kalan cümlelerini yarım kalmış bir vedanın kırıklarını gözlerin içinde sessizce saklanan bir arayışı... Gece hepsini içinde tamamlar. Acının en saf hâli, gecede şekillenir. Gündüz duygularımızı süsleyebiliriz sahte tebessümlerle ağırlıkları, hafifletebiliriz. Ama geceyle gelen sessizlik hiçbir yalanı, kaldırmaz. İnsan gerçekten yalnız olduğuna bir şeylerin eksikliğine, içinde yankılanan sızıya ancak geceleri inanır.

Gece bir yüzleşme noktasıdır. Her şeyin sustuğu anda kalbin, sesi belirginleşir. Sessizlik bir boşluk değil içe dönük, bir konuşmadır. Gecenin içinde yankılanan her his insanı kendi gerçeğiyle, yüzleştirir. Bir sevdayı bir ayrılığı, bir umudu... Hepsi gecenin örtüsünde, kendini açığa çıkarır. İşte biz, kelimeler aracılığıyla bu yankıyı çözmeye çalışıyoruz çözebildiğimiz kadarıyla, vesselam.

Mehmet Aluç